

[Lannung.]

domstole. Vidnerne har udtalt sig endog særdeles villigt, og der er netop — det vil jeg meget understrege over for det, det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde — stillet dem alle de relevante spørgsmål; man har taget al den nødvendige tid dertil; flere er afhørt 4-5 gange eller mere; jeg tror, hr. Christiansen er afhørt 7 gange, hvis jeg husker rigtigt, alt sammen for at man kunne komme mest muligt til bunds i sagen. Det er ellers ikke almindeligt ved vore domstole — det ved alle de af os, der har med dem at gøre — at man går nær så grundigt til værks under vidneafhøringer. At alt alligevel ikke giver et helt klart billede efter 2 eller snarere 3 års forløb, er en sag for sig; det følger af forholdets natur og den menneskelige hukommelses begrænsning; det er noget, vi jurister er vant til at opleve. Men her kan en rigsret selvfølgelig hverken gøre fra eller til. Det vil ikke forandre billedet det allermindste.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var inde på nogle mærkelige betragtninger med hensyn til straffelovens kapitel 16. I den anledning vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at der er ingen instans, heller ikke rigsretten, der i dette land kan dømme en mand uden efter bestemte straffelovsparagraffer. Gud ske lov da! Det er jo derfor, vi er en retsstat i modsætning til de politistater, der kan dømme uden konkret juridisk grundlag i de enkelte tilfælde.

Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen har heller ikke i dag givet os antydning af dokumentation eller sandsynlighedsbevis for, at hr. Kjærbøl har foretaget sig handlinger, der rammes af straffeloven, og det er og bliver som sagt nu engang betingelsen for, at man kan blive dømt ved rigsretten. På denne baggrund virker det efter min opfattelse meget søgt — for at sige det mildt — med det ærede medlems dybe bekymring over, at hr. Kjærbøl ikke har mulighed for at forsvare sig. Hvad er det, det ærede medlem mener hr. Kjærbøl skal forsvare sig imod?

Det, vi fra udvalgsflertallets side udtaler i dagsordensforslaget, er jo fuldt og helt dækket af dommerudvalgets beretninger, som hr. Kjærbøl har taget til efterretning, hvad det ærede medlem bør notere sig, så

kan han spare sig mange unødige bekymringer.

Må jeg sige til det ærede medlem hr. Henry Christensen i anledning af hans citat fra Vedeludvalgets betænkning, at det ærede medlem stadig er forkert afmarcheret. Det ærede medlem bør læse — selvfølgelig — konklusionen. Han bør læse det afsnit, som hedder „Resumé og konklusion“, nærmere bestemt side 38, så vil det ærede medlem se, at det er mig, som har ret. Dér bliver udtrykkelig endosseret det, jeg har hævdet i mit indlæg. Her hedder det — jeg beder om den højtærede formands tilladelse til et citat —:

„På grundlag af samtlige foreliggende oplysninger“ — der er taget hensyn til dem alle — „og efter indgående overvejelser er udvalget kommet til den overbevisning, at sejlads mellem Grønland og det øvrige Danmark i alle årets måneder må anses nødvendig, og at den vil være forsvarlig under forudsætning af, at nødvendige foranstaltninger til betryggelse af sejladsen gennemføres.“

Der er ingen sondring her. Det stemmer nøjagtig med det, jeg har hævdet.

Må jeg have lov til at fremhæve én bestemt ting, et særligt forhold over for de to jurister, som er ordførere for venstre og de konservative, i det håb, at det må gøre lidt indtryk på dem. Hvis man har talt med andre jurister om denne sag, jurister fra juraens forskellige felter, dommere, sagførere, universitetsfolk o. s. v., som jeg f. eks. har gjort, så har de stort set alle sammen udtalt sig stærkt imod rigsretstiltale. Det gælder f. eks. civildommer Harald Petersen, Dommerforeningens formand og tidligere justitsminister, der som sin personlige mening til mig har udtalt, at han bestemt må mene, der ikke er noget grundlag for rigsretstiltale. Når jeg specielt citerer dommer Harald Petersen, er det, både fordi han er så anset i alle kredse og i alle lejre i det høje ting, og fordi han udtrykkelig har givet mig lov til at citere denne udtalelse, som det her sker.

Lad mig sige til sidst, at af mange, af et helt sæt af grunde er den af udvalgsflertallet valgte fremgangsmåde langt at foretrække for en eventuel rigsretssag. Det gælder også en rigsretssag, der endte med frifindelse,